

De dingen die voorbijgaan

Eens flaneerde Louis Couperus in de chique Haagse Archipelbuurt, hoorde er het geratel over de kasseien van landauer, dos-à-dos, sjees en ander gerij dat het begintwintigste-eeuwse straatbeeld beheerste, met daartussendoor het rollende staal-op-staalgeluid van trams en bijwijken een claxonnerende automobielhoorn; wie weet bevroedde hij, de alleeën beschrijdend, achter de aan weerszijden van het plaveisel in neorenaissancestijl oprijzende gevels oude mensen en de dingen die voorbijgaan.

Terwijl boogiewoogie, dixieland, bebop en andere jazzvarianten nog in zwang zijn, wordt er midden jaren vijftig – met vetkuivencoupe en al – volop gerock-'n-rol; amper daarvan bekomen volgt een jarenzestig- en jarenzeventighausse aan muziekgenres: rhythm-and-blues, beatmuziek met bijbehorend beatlehaar, soul, punk, disco et cetera, alles zich kristalliserend in een veelal in vergetelheid wegwijnende potpourri van singletjes en lp's; tijd zou zich soms even moeten neervlijen.

Decennialang veranderde kindervertief nauwelijks; oké, elektrificatie creëerde nieuwe toepassingen, drie- en viereenhalfvoltbatterijen voedden motortjes van treinen en autootjes maar eerst de digitalisering bracht razendsnel een wezenlijke omwenteling: heden ten dage wordt vooral gegamed, de verafgode smartphone devalueerde triktrakken, rummikuppen en vergelijkbare gezelschapsspellen tot decemberverstrooiing: slechts met kerst wordt nog gemens-erger-je-niet, gestrategood of gescrabbeld.

Leven schrijdt voort, glijdt je ongemerkt voorbij, totdat als capricieuze indringer Vadertje Tijd zijn eerste bloedeloze schrab in je vel trekt, ten teken op je qui-vive te zijn voor lijfelijk verval, een hardnekkig proces dat zich sowieso niet laat koeioneren, ondanks botoxbehandelingen, liposculptuur en ingenieuze plastischchirurgische ingrepen; maar of de joie de vivre door buitenissige lippen en een strakgetrokken gelaat verhoogt?

Wanneer wij, geassisteerd door verloskundige c.q. gynaecoloog, deze sibillijnse wereld betreden, dan wacht het onvoorspelbare, met dien verstande dat van jongs af aan de vergankelijkheid ten enenmale gewaarborgd blijkt; ofwel asjeweine gaan we allemaal, Magere Hein kiest met dedain en zwaait op het moment suprême zijn zeis.